

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **S. H.**, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem v Brně, Koliště 17, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 30. 7. 2010, č. j. 3936-4/2010-010100-21, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2.000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

[1] Celní úřad Břeclav vydal na základě žádosti žalobce ze dne 20. 10. 2009 o vrácení finančních prostředků včetně úroků podle § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků ve znění platném pro projednávanou věc – dále jen „daňový řád“ dne 25. 2. 2010 rozhodnutí pod č.j. 4839/2010-021100-021, kterým uvedenou žádost o vrácení přeplatku za použití ust. § 64 odst. 6 daňového řádu zamítl. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím uvedeným ve výroku pod bodem I. tohoto rozsudku částečně změnil prvostupňové správní rozhodnutí (jednalo se o aplikaci celních předpisů namísto ust. § 64 odst. 6 daňového řádu),

ostatní části rozhodnutí zůstaly beze změny. Rovněž žalovaný považoval předmětnou žalobcovu žádost za nedůvodnou.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v napadeném rozhodnutí žalovaného:

[2] Při vyřizování žádosti žalobce o vrácení finančních prostředků včetně úroků bylo zjištěno, že na jeho osobním účtu není Celním úřadem Břeclav evidován žádný přeplatek, naopak uvedený celní úřad eviduje na žalobcově osobním účtu nedoplatek. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí argumentoval nulitou meritorních platebních výměrů (pozn. soudu: jedná se o platební výměry vydané celním úřadem Břeclav – dálnice, dne 6. 10. 1995 pod. č.j. 29-11-77 až 80/CD/95, kterými byl žalobci vyměřen celní dluh vzniklý v souvislosti s propuštěním motorové nafty do režimu tranzit, přičemž žalobce nezajistil splnění povinností vyplývajících z tohoto režimu; celní dluh se ve všech případech skládal ze spotřební daně a z daně přidané hodnoty), ovšem v žádné z žalobcově uvedených námitek nelze spatřovat relevantní důvody pro zrušení prvostupňového správního rozhodnutí. Námitky směřující do meritorních platebních výměrů nebyly ani nemohly být přezkoumávány v rámci řízení o žádosti o vrácení finančních prostředků a nemohou být přezkoumávány ani v rámci odvolacího řízení žalovaným, neboť žádostí o vrácení finančních prostředků nelze nahrazovat řádné, případně mimořádné opravné prostředky proti platebním výměrům. Bez ohledu na toto hodnocení se žalovaný přesto ještě zabýval uplatněnými odvolacími námitkami ohledně celní unie a ohledně tvrzení, že celní dluh nevznikl, tyto odvolací námitky neshledal důvodnými. Prvostupňový správní orgán však při posuzování žádosti nezohlednil skutečnost, že finanční prostředky, o které žalobce žádal, byly celními orgány vybrány v souvislosti s úhradou vyměřeného celního dluhu, přičemž podmínky pro vrácení cla, respektive spotřební daně a daně z přidané hodnoty z dovozu byly v době vzniku celního dluhu speciálně upraveny v ust. § 286 až 289 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění platném pro projednávanou věc – dále jen „celní zákon“ a v současnosti jsou srovnatelně upraveny v Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „celní kodex“ – viz články 236 až 239. Při posuzování žádosti proto nemělo být použito ust. § 64 daňového řádu, ale měly být použity celní předpisy. Projednávané věci byly předmětné finanční prostředky předepsány a vymoženy jako celní dluh, přičemž platilo, že zajištěním a stanovením celního dluhu se rozumí také zajištění a stanovení daňové povinnosti při dovozu; rovněž platilo, že pro uplatnění daně z dovozu platí celní předpisy. Nulita meritorních platebních výměrů nebyla správním orgánem vyslovena, jedná se o pravomocná vykonatelná rozhodnutí a s ohledem na tuto skutečnost nebylo možno žádnou z podmínek pro vrácení cla stanovených v článku 236 až 238 celního kodexu vyhodnotit jako splněnou. Rovněž nebylo možno přistoupit k uplatnění článku 239 celního kodexu, neboť by se muselo jednat o případ, který vyplývá z okolností, jenž nelze přičítat podvodnému jednání nebo hrubé nedbalosti zúčastněné osoby. S ohledem na skutečnost, že předmětné celní dluhy vznikly v souvislosti s neplněním povinnosti deklaranta v režimu tranzit, nemůže být uvedena podmínka splněna. Uvedené závěry platí a jsou plně použitelné pro výklad ust. § 286 až 289 celního zákona ve znění účinném od doby vzniku celního dluhu. Žalobce neprokázal žádný právní titul, z něhož by bylo zřetelné, že na jeho straně existuje daňový přeplatek, respektive nárok na vrácení vymoženého celního dluhu. V dané věci nebylo důvodné se zabývat otázkou hrazení úroků z přeplatků.

III. Žalobní body

[3] Žalobce uvedl, že žádá o vrácení částky 198.167,- Kč včetně úroků postupem podle § 64 odst. 6 daňového řádu, přičemž tato částka byla částečně exekuvována formou srážek ze mzdy, částečně osobně uhrazena z důvodu obav před výkonem rozhodnutí prodejem movitých věcí. Zásadním důvodem pro uplatnění žádosti o vrácení finančních prostředků byla nulita původních platebních výměrů (shora již označeny). Na základě nich byly vydány exekuční příkazy, respektive návrhy na výkon rozhodnutí. Nulita správních aktů spočívá v tom, že výměry byly vydány věcně nepřislušným správním orgánem. Předmětné zboží však vyměření cla nepodléhalo, neboť při vzájemném obchodu mezi Českou a Slovenskou republikou se clo nevyměřovalo ani nevybíralo (viz. Smlouva o vytvoření celní unie mezi Českou a Slovenskou republikou). V celním zákoně bylo stanoveno, že celní orgány vykonávají rovněž správu daně z přidané hodnoty a spotřebních daní vybíraných při dovozu. Celní zákon přitom pojem dovozu nijak nedefinoval. Je nutno vycházet ze znění speciálních zákonů – zákon č. 587/1992 Sb. o spotřebních daních definoval pojem dovoz v § 2 písm. d) jako propuštění zboží do volného oběhu a propuštění zboží do režimu aktivního zušlechťovacího styku v systému navracení. V § 2 písm. e) uvedený zákon jednoznačně stanovil, že celní orgány byly správcem spotřebních daní pouze při dovozu. Z hlediska věcné příslušnosti celních orgánů, tento zákon v § 5 odst. 1 písm. b) stanovil, že daňová povinnost vzniká při dovozu vybraných výrobků dnem vzniku celního dluhu, odkazoval pouze na ust. § 238 odst. 2 celního zákona, tj. daňová povinnost vznikla pouze v případě přijetí celního prohlášení na propuštění zboží do režimu volného oběhu, ovšem v dané věci žádné takové celní prohlášení podáno nebylo. Zákon č. 588/1992 Sb. v § 2 odst. 2 písm. i) určil, že celní orgány jsou správcem daně pouze při dovozu. Pojem dovoz definoval stejně jako zákon o spotřebních daních, tj. volný oběh a režim aktivního zušlechťovacího styku v systému navracení, tento pojem navíc rozšířil o režim propuštění zboží zpět dovezeného z režimu pasivního zušlechťovacího styku a režim propuštění zboží do režimu dočasného použití (§ 43 odst. 1 tohoto zákona). Režim tranzitu do věcné působnosti celních orgánů v oblasti daní nebyl zahrnut, pokud zboží nepodléhalo vyměření cla. V dané věci rozhodoval věcně nepřislušný správní orgán, což zavinilo nicotnost platebních výměrů. V době, kdy došlo ke vzniku daňové povinnosti, postupovaly celní orgány při správě daní podle správního řádu, přičemž tento zákon nestanovoval žádné lhůty pro vyměření či vybrání daní. Proto je nutno postupovat podle příslušných ustanovení zákona č. 212/1992 Sb. o soustavě daní. Podle § 4 odst. 4 tohoto zákona bylo možno daň vyměřit a vybrat nejpozději do deseti let ode dne vzniku daňové povinnosti a toto právo zaniklo dnem 31. 12. 2004. V žádném případě nelze aplikovat ustanovení celního kodexu.

IV. Stanovisko žalovaného

[4] V písemném vyjádření žalovaný zopakoval skutkovou a právní argumentaci jak byla uvedena v odůvodnění jeho žalobou napadeném rozhodnutí.

V. Stručné shrnutí argumentace v dalších podáních

[5] V doplňujícím procesním podání žalobce zdůraznil již dříve použitou argumentaci, že zboží, na něž je vyměřován údajný celní dluh, vyměření cla nepodléhalo. Žalobce

opětovně, tak jako v žalobě, tvrdil věcnou nepříslušnost žalovaného v projednávané věci a dále zdůraznil, že celní kodex se na daný případ nevztahuje. Podle pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 10 T 8/2004 ze dne 29. 7. 2008, který byl potvrzen usnesením Vrchního soudu v Olomouci č.j. 6 To 118/2008-17473 ze dne 28. 5. 2009 došlo ke vzniku celního dluhu v uvedených případech na základě porušení § 239 celního zákona, nikoliv podle § 240 jak uvádí žalovaný. Na daný případ doléhá ustanovení zákona č. 212/1992 Sb. o soustavě daní, neboť platebními výměry byly vyměřeny daně bez přímého vztahu k vyměření cla. Podle § 4 odst. 2 tohoto zákona nelze daň vyměřit ani vymáhat po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, v němž byl poplatník nebo plátce povinen podat přiznání nebo hlášení, popřípadě dlužník srazit daň nebo zálohu na tuto daň. Platební výměry byly vydány 6. 10. 1995. Další úkon vůči žalobci byl učiněn v roce 2001. Z této skutečnosti jednoznačně vyplývá, že kromě toho, že daň byla vymáhána věcně nepříslušným orgánem, došlo ke zcela jednoznačné prekluzi. K zániku práva daň vymáhat došlo dne 1. 1. 1999. Veškeré tyto skutečnosti byly judikovány rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 15/2009-105 ze dne 19. 2. 2009.

VI. Právní hodnocení soudu

[6] Podstatu žalobních námitek je tvrzení o věcné nepříslušnosti Celního úřadu Břeclav-dálnice k vydání shora citovaných platebních výměrů ze dne 6. 10. 1995, námitka zániku práva daň vybrat a vyměřit ke dni 31. 12. 2004, resp. 1. 1. 1999 a námitka nemožnosti aplikovat ustanovení celního kodexu na projednávanou věc. Jak bylo shora uvedeno prvostupňový správní orgán postupoval v dané věci za použití ust. § 64 odst. 6 daňového řádu, žalovaný pak na daný případ vztáhl především ust. § 286 až § 289 celního zákona a články 236 až 239 celního kodexu. Z níže uvedeného porovnání právní úpravy citovaných předpisů vyplývá, že je podstatnou otázkou, zda má být předmětná žádost posuzována z pohledu ust. § 64 odst. 6 daňového řádu či z pohledu celních předpisů.

[7] Podle ust. § 64 odst. 1 daňového řádu platí, že částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně je daňovým přeplatkem.

[8] Podle ust. § 64 odst. 6 věta první a druhá a třetí daňového řádu platí, že zavínil-li vznik přeplatku správce daně, vrátí přeplatek bez žádosti do 15 dnů, a vrátí-li jej po stanovené lhůtě, je povinen zaplatit daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši reposazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Je-li vrácen přeplatek na žádost po lhůtě stanovené v odst. 4 nebo nebyla-li dodržena zákonná lhůta pro vrácení u vratitelného přeplatku, který se podle daňového zákona vrací bez žádosti, aniž by zde při vzniku přeplatku bylo zavinění správce daně, náleží daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši reposazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o 14 procentních bodů platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok náleží v těchto případech ode dne následujícího po dni uplynutí zákonné lhůty pro jeho vrácení.

[9] Podle ust. § 285 odst. 1 celního zákona se vrácením cla rozumí vrácení již zaplaceného dovozního nebo vývozního cla.

[10] Podle ust. § 285 odst. 2 prominutím cla se rozumí rozhodnutí o zániku celního dluhu nebo prohlášení jeho zápisu v účetních dokladech za neplatné, jestliže ještě nebylo clo zapláceno.

[11] Podle ust. § 286 odst. 1 celního zákona celní úřad vrátí nebo promine dovozní nebo vývozní clo, jestliže zjistí, že tato částka cla nebyla nebo není dlužna v souladu s celními předpisy.

[12] Podle ust. § 286 odst. 2 celního zákona, celní úřad vrátí dovozní nebo vývozní clo, jestliže mu bude žádost podána ve lhůtě 3 let ode dne, kdy byla částka cla dlužníkovi sdělena. Tuto lhůtu celní úřad prodlouží, jestliže z dlužníkem předložené evidence vyplývá, že dlužník nemohl žádost ve stanovené lhůtě podat z důvodu nehody nebo vyšší moci. Zjistí-li celní úřad skutečnosti uvedené v odst. 1 sám, vrátí nebo promine clo z vlastního podnětu.

[13] Podle ust. § 286 odst. 3 celního zákona, ministerstvo může vyhláškou ustanovit další případy a podmínky, při jejichž splnění celní úřad vrátí nebo promine clo.

[14] Podle ust. § 287 celního zákona, celní úřad vrátí nebo promine dovozní nebo vývozní clo, jestliže platnost celního prohlášení byla zrušena v souladu s § 109 až § 112, clo bylo zapláceno a žádost o jeho vrácení byla podána příslušnou osobou ve lhůtě uvedené v § 111 a v § 112.

[15] Podle ust. § 288 odst. 1 celního zákona, celní úřad vrátí nebo promine dovozní nebo vývozní clo, jestliže zjistí, že částka cla zapsaná v účetních dokladech se vztahuje na zboží, které bylo dovozcem odmítnuto vzhledem k tomu, že bylo vadné nebo neodpovídalo podmínkám smlouvy, na jejímž základě bylo dovezeno. Za vadné zboží se považuje také zboží, které bylo poškozeno před jeho propuštěním.

[16] Podle ust. § 288 odst. 2 celního zákona, celní úřad vrátí nebo promine clo za podmínky, že

- a) zboží nebylo používáno, s výjimkou počátečního použití nutného k zjištění vady, nebo že neodpovídá smluvním podmínkám,
- b) zboží je vyvezeno zpět do zahraničí.

[17] Podle ust. § 288 odst. 4 celního zákona, celní úřad nevrátí nebo nevrátí dovozní clo, jestliže předmětné zboží ještě před podáním celního prohlášení bylo dočasně dovozeno ke zkouškám s výjimkou případů, kdy skutečnost, že je zboží vadné nebo neodpovídá podmínkám smlouvy, nemohla být za normálních okolností zjištěna během těchto zkoušek.

[18] Podle ust. § 288 odst. 5 celního zákona, celní úřad vrátí nebo promine dovozní clo z důvodů uvedených v odst. 1, bude-li mu žádost podána do 12 měsíců ode dne, kdy byla dlužníkovi částka cla sdělena. Ve výjimečných a odůvodněných případech může celní úřad tuto lhůtu prodloužit.

[19] Podle ust. § 289 odst. 1 celního zákona, nelze-li příslušné osobě přičítat klamání nebo zřejmé zanedbání, může ministerstvo dovozní nebo vývozní clo vrátit nebo prominout z důvodů hodných zřetele, jiných než uvedených § 286 až § 288.

[20] Podle ust. § 289 odst. 2 celního zákona, clo může být prominuto nebo vráceno, bude-li žádost podána do 12 měsíců ode dne, kdy uplynula lhůta jeho splatnosti. Z důvodu hodných zřetele, může být tato lhůta prodloužena.

[21] Podle ust. § 289 odst. 3 celního zákona, jde-li o zboží, které nemá obchodní charakter, může za podmínek uvedených v odst. 1 a 2 clo, daně a poplatky vrátit nebo prominout celní úřad.

[22] Podle ust. § 289b odst. 2 celního zákona platí, že rozhodnutí o žádosti o vrácení nebo prominutí cla vydané podle § 289 nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky se nepřipouštějí.

[23] V případě postupu podle ust. § 64 odst. 1 a 6 daňového řádu platí, že daňovým přeplatkem podle § 64 odst. 1 tohoto zákona je kladné saldo na osobním daňovém účtu daňového subjektu, přičemž zaviněným přeplatkem je přeplatek na platební povinnosti vzniklý (uhrazený ve prospěch veřejného rozpočtu) v důsledku natolik nesprávného rozhodnutí (postupu) správních orgánů, pro který bylo toto rozhodnutí „přezkumnou autoritou“ zrušeno. Pokud odvolací správní orgán vydá rozhodnutí, jímž zruší či ve prospěch daňového dlužníka změni vykonatelný dodatečný platební výměr správce daně (finančního úřadu), přičemž před jeho vydáním již byla splatná částka uhrazena (eventuelně vymožena), v důsledku čehož došlo na osobním daňovém účtu daňového dlužníka ke vzniku přeplatku, nelze než dovodit, že vznik tohoto přeplatku zapříčinil (zavinil) správce daně; ve smyslu § 64 odst. 6 daňového řádu pak daňovému dlužníkovi vzniká hmotně právní nárok na úrok z takto vzniklého přeplatku na dani (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007 č.j. 7 Afs 140/2005, ze dne 29. 10. 2009 č.j. 1 Afs 80/2009-45 a ze dne 21. 7. 2010 č.j. 1 Afs 38/2010-100, vše přístupno na www.nssoud.cz). V případě, že by se na danou věc vztahovala úprava ve smyslu ust. § 64 odst. 1 a 6 daňového řádu, bylo by podstatným kritériem zjistit, zda vznikl zaviněný přeplatek ve smyslu shora uvedeného výkladu, tedy zda v důsledku natolik nesprávného rozhodnutí (postupu) Celního úřadu Břeclav-dálnice došlo ke zrušení předmětných platebních výměrů „přezkumnou autoritou“, přičemž zároveň předepsaná částka či její část byla uhrazena či vymožena a došlo ke vzniku kladného salda na osobním daňovém účtu žalobce. Ovšem v případě, že by se na danou věc měla vztahovat nově žalovaným použitá úprava vyplývající z ustanovení celního zákona, respektive shodná úprava obsažená v celním kodexu, bylo by třeba zjistit, zda jsou splněny podmínky pro možnost vrácení, případně prominutí cla, a také zda k takovému vrácení či prominutí cla je prvostupňový správní orgán, respektive žalovaný příslušný. Ze shora citované právní úpravy dané problematiky v daňovém řádu vyplývají zcela rozlišné podmínky pro vrácení žalobcem požadovaného finančního obnosu. Při použití ustanovení celních předpisů by bylo také třeba zkoumat včasnost žádosti s ohledem na stanovené lhůty. Žalovaný pro posouzení předmětné žádosti použil celní předpisy. Jak ovšem vyplývá z názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 Afs 59/2010-143, www.nssoud.cz je nutno pro odpověď na otázku podle jakých předpisů má být předmětná žádost posuzována, nutno zjistit, zda se v případě uhrazených (vymožných) částek ze strany žalobce zaplacených z důvodu vyměřené daně z přidané hodnoty a spotřební daně jednalo o částky uhrazené žalobcem do 30. 6. 2002 či po 1. 7. 2002, případně v jaké části došlo k uhrazení uvedených částek před a po uvedeném datu. Nejvyšší správní soud dovodil, že pro případ daně z přidané hodnoty a spotřební daně uhrazené do 30. 6. 2002 lze uzavřít, že pro jejich vrácení v důsledku zrušení platebního výměru je nutno nárok na úrok posuzovat podle § 64 odst. 6 daňového řádu, v případě pokud by šlo o neoprávněně uhrazené clo po 1. 7. 2002, kdy daně se clem hrazené spadaly pod pojem clo, platí zde výhradně celní předpisy, přičemž

placení úroků bylo vyloučeno. Uvedený závěr je nutno stáhnout i na otázku posouzení samotného nároku na vrácení žalobcem požadovaných částek, tedy nejenom na otázku uhrazení žalobcem též požadovaných úroků. Stejně jako v citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu i v nyní projednávané věci vznikl celní dluh před datem 30. 6. 2002. Nejvyšší správní soud v uvedeném usnesení vyslovil, že celním zákonem byla celním orgánům kromě správy cel svěřena mimo jiné i správa daně z přidané hodnoty a spotřebních daní vybíraných při dovozu, což se promítlo i do daňových předpisů, podle § 42 zákona č. 588/1992 Sb. o dani z přidané hodnoty platily celní předpisy pro uplatnění daně při dovozu zboží a v oblasti spotřebních daní zákon č. 587/1992 Sb. stanovil v § 17, že pro řízení ve věcech daně platí zákon o správě daní a poplatků a celní zákon. Celní zákon ve znění do 30. 6. 2002 rozlišoval cla a daně, daně podléhaly režimu cla při užití k § 254 až 282 celního zákona. Ustanovení § 286 odst. 1 celního zákona upravovalo pouze vrácení dovozního a vývozního cla. Celní zákon ve znění do 30. 6. 2002 neupravoval vrácení daní a nedefinoval (až na konkrétní výjimky) clo tak, že by jím byly rozuměny i daně. Zásadní změnu přinesl zákon č. 1/2002 Sb., kterým byl změněn celní zákon; ten daně podřadil pro účely celého celního zákona pojmu „clo“, znění § 286 odst. 1 a § 291 odst. 1 zůstalo beze změn, ovšem vztahovalo se již i na daně. Vrácením cla podle § 286 celního zákona se nemění charakter zaplacené částky, jedná se o clo, které nebylo dlužno a nemělo být vybráno, proto se také podle celního zákona vrací. Do 30. 6. 2002 tedy daně pro účely úpravy vrácení celního dluhu nebyly součástí cla. V době do 30. 6. 2002, kdy daně pro účely úpravy vrácení celního dluhu nebyly součástí cla, není žádný důvod k tomu, aby na daň z přidané hodnoty a spotřební daň bylo nahlíženo jinak v daňovém a jinak v celním řízení. Bylo-li v té době možné při vrácení neoprávněně uhrazené daně přiznat daňovému subjektu i úrok, pak není rozhodné v jakém řízení byla daň uhrazena. Vrácení daní bylo upraveno v § 64 odst. 6 daňového řádu. Není rozhodující, že v celním zákoně ve znění do 30. 6. 2002 byla aplikace § 64 daňového řádu výslovně vyloučena v § 320. Na daně vybírané celními orgány se celní zákon vyjma výslovného odkazu nevztahoval, takže se na něj nemůže vztahovat ani ustanovení celního zákona vylučující aplikovatelnost určitého ustanovení daňového řádu. Tento názor zčásti podporuje i § 43 odst. 10 zákona č. 588/1992 Sb., který upravoval vrácení daně v případě zjištěných nových skutkových okolností, které vedly k jejímu vyměření nebo vybrání. S uvedeným právním názorem se Krajský soud v Brně ztotožňuje. V dané věci je tedy nutno rozlišit, zda se v případě žalobcem nárokované částky jedná o uhrazení daně z přidané hodnoty či spotřební daně v době do 30. 6. 2002, kdy by bylo nutno nárok na úrok i samotný nárok na vrácení přeplatku posuzovat podle § 64 odst. 6 daňového řádu a nikoliv podle celních předpisů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného ani z obsahu správního spisu nelze jednoznačně stanovit, zda zaplacená či vymožená žalobcem žádostí požadovaná částka byla jím zaplacená či vymožena ve lhůtě do 30. 6. 2002 nebo po této lhůtě. Na uvedenou otázku nedává uspokojivou odpověď ani sdělení Celního úřadu Břeclav žalobci ze dne 16. 12. 2009 č.j. 11664-2/2009-021100-021, kde je sice uvedeno, že poslední srážka ze mzdy v rámci daňové exekuce podle exekučního příkazu Celního úřadu Břeclav ze dne 29. 10. 2008 byla zaměstnavatelem žadatele provedena ve výši 8.720,- Kč, ovšem dále je uvedeno, že žalobce hradil též sám v určitých částkách daňové nedoplatky, přičemž nelze přesně dovodit v jakém období a v jaké výši k těmto úhradám ze strany žalobce došlo. V projednávané věci je tak třeba především zjistit, zda a v jaké výši se v případě požadované částky jedná o peněžní prostředky uhrazené či vymožené do 30. 6. 2002, kdy by na předmětnou žádost bylo třeba aplikovat ust. § 64 odst. 1 až 6 daňového řádu, či zda se jedná a v jaké částce o platby žalobce uskutečněné po 1. 7. 2002, kdy by bylo třeba aplikovat celní předpisy, tj. celní zákon případně stejnou úpravu obsaženou v celním kodexu.

[24] V případě, že by se na projednávanou věc měly vztahovat celní předpisy, bylo by třeba především posoudit včasnost žádosti ve smyslu zákonem stanovených lhůt (viz citované pasáže z celního zákona) a zjistit, zda požadovaná částka a z jakých konkrétních důvodů, s poukazem na konkrétní ustanovení celních předpisů, nebyla či není dlužna v souladu s těmito celními předpisy. Před případným hodnocením žádosti žalobce postupem ve smyslu ust. § 289 celního zákona by bylo třeba, aby se žalovaný zabýval rovněž otázkou zachování lhůty pro žádost a otázkou, zda a z jakého důvodu by mohl o prominutí či vrácení cla rozhodovat celní úřad, nikoliv ministerstvo financí (viz ust. § 289 odst. 1 a 3 celního zákona) a zda je možno o případném rozhodnutí o žádosti o vrácení nebo prominutí cla podle tohoto ustanovení připustit opravné prostředky. Jelikož předestřené úvahy v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného chybí, jedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů a soud byl proto povinen je zrušit postupem ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů.

[25] Nad rámec shora uvedeného k ostatním žalobním námitkám soud doplňuje, že otázka věcné příslušnosti Celního úřadu Břeclav-dálnice k vydání předmětných platebních výměrů bude aktuální až poté, co žalovaný dovede na základě jakých ustanovení by bylo třeba předmětnou žádost žalobce posuzovat (v případě postupu podle § 64 odst. 1 až 6 daňového řádu soud především poukazuje na shora striktně vymezený pojem daňového přeplatku vzniklého zaviněním správce daně). Otázka, zda by bylo třeba zkoumat žalovaným v dané věci námitku týkající se údajného zániku nároku daň vybrat a vyměřit, bude rovněž aktuální po zjištění podle jaké právní úpravy by bylo třeba předmětnou žádost posuzovat. Podle ustanovení § 323 odst. 1 celního zákona se zajištěním celního dluhu a promlčením práva vymáhat nedoplatek cla (§ 254 až § 282) rozumí také zajištění daňové a poplatkové povinnosti při dovozu a promlčením práva vymáhat daně a poplatky při dovozu. Daně podléhaly režimu cla při užití k § 254 až § 282 celního zákona.

VI. Náklady řízení

[26] Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci úspěšný, přiznal mu soud ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. náhradu nákladů řízení. Uložil proto žalovanému, aby žalobci uhradil náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 20. 12. 2011

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu